

CHƯƠNG BA: TRANG TRẠI BURROW

Harry gọi khẽ:

- Ron!

Nó bò tới cửa sổ, đẩy cửa kính lên để có thể nói chuyện qua mấy chấn song.

- Ron, làm sao bạn... Cái gì kia?

Cái đó tạo một hiệu quả phi thường. Harry há hốc mồm mà nhìn. Ron đang chồm qua cửa sổ của một chiếc xe hơi màu lam đậm sừng sững giữa trời. Ngồi ở băng ghế trước của chiếc xe là Fred và George, hai anh sinh đôi của Ron, họ nhe răng cười với Harry. George hỏi:

- Khỏe không, Harry?

Ron cũng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao bồ không trả lời thư của mình? Mình đã mời bồ đến nhà mình chơi cả chục lần, rồi tới hôm nay thì ba mình đi làm về nói bồ bị tổng thư cảnh cáo vì đã dùng pháp thuật trước mặt dân Muggle.

- Không phải tôi làm... Nhưng mà làm sao ba biết?

- Ông làm việc ở Bộ Pháp Thuật mà. Bồ cũng biết tụi mình không được làm phép ở ngoài trường học...

Harry ngó chằm chằm cái xe hơi, nói:

- Mấy bạn coi sang trọng vậy?

- À, cái này không tính. Tụi này chỉ mượn thôi mà. Nó là xe ba của mình, tụi này đâu có phù phép gì nó. Nhưng mà Harry này, làm phép trước mặt những người Muggle mà mình sống chung...

- Tôi đã nói với bạn là tôi không có làm... Nhưng mà bây giờ phải mất công giải thích lâu lắm... Hay là vậy, bạn có thể báo cho trường Hogwarts biết là ông bà Dursley đã nhốt tôi lại và không cho tôi trở về trường không? Rõ ràng là tôi không thể làm phép tự giải thoát mình, vì Bộ Pháp Thuật sẽ tưởng đó là vụ phù phép thứ hai mà tôi làm trong vòng ba ngày, thành ra...

Ron bảo:

Ron bảo: "Đừng nói lảm nhảm nữa Harry. Tụi này đến để đưa bồ về nhà tụi này đây."

- Đừng nói lảm nhảm nữa Harry. Tụi này đến để đưa bồ về nhà tụi này đây.

- Nhưng mà bạn cũng không thể niệm thần chú đưa tôi ra khỏi đây được mà!

- Cần gì phải làm chuyện đó.

Ron nói, hất đầu về phía băng ghế trước, nhe răng cười:

- Bỏ quên là mình đi cùng với ai hả?

Fred quăng một đầu dây thừng cho Harry, bảo nó:

- Cột chặt vô chấn song đi!

Harry vừa cột dây thừng thật chặt vào một thanh gỗ vừa nói:

- Nếu ông bà Dursley mà thức giấc chắc tôi chết quá.

Fred rồ máy xe và bảo:

- Đừng sợ. Lùi lại nào.

Harry lùi vào khoảng tối cạnh chuồng cú. Con Hedwig có vẻ như ý thức tầm quan trọng của sự việc này nên nằm im nín khe. Chiếc xe hự lên mỗi lúc một to. Rồi thành linh, Fred lái xe phóng thẳng vào không trung, và với một tiếng rắc mạnh, những thanh chấn bị giật bung ra khỏi khung cửa sổ. Harry chạy lại cửa sổ ngó theo mấy thanh gỗ đang đung đưa cách mặt đất cả thước. Ron vừa vội vã kéo chúng lên xe, nhưng không có tiếng động nào trong phòng ngủ của ông bà Dursley cả.

Khi Ron đã chất xong mấy thanh gỗ lên sau xe, Fred lui xe lại sát bên cửa sổ phòng ngủ Harry. Ron nói:

- Nhảy vô xe!

- Nhưng còn đồ Hogwarts của tôi - cây đũa phép, cây chổi thần...

- Chúng ở đâu?

- Bị khóa trong phòng xếp dưới gầm cầu thang, mà tôi thì không thể ra khỏi phòng này.

Từ ghế ngồi ở băng trước bên cạnh Fred, George nói:

- Chuyện nhỏ. Harry, tránh ra!

George và Fred nhẹ nhàng lanh lẹn như mèo, trèo qua cửa sổ vô phòng Harry. Harry nghĩ, mình phải chào thua thôi, khi nhìn George lấy trong túi ra một cái kẹp tóc thông thường và bắt đầu xĩa cái lỗ khóa.

Fred nói:

- Nhiều phù thủy vẫn nói là mấy cái mảnh vụn của dân Muggle chỉ tổ mất thì giờ, nhưng tụi này cho là mấy kỹ năng đó cũng đáng học lắm chứ, cho dù nó có chậm một tý.

Một tiếng tách nhỏ vang lên và cánh cửa bật mở. George nói khẽ:

- Đó... tụi anh đi lấy rương hòm cho em, còn em thì tom tốp những thứ em cần trong phòng đưa ra cho Ron đi!

Harry cũng thì thầm nói với theo hai anh em Weasley khi họ biến xuống cầu thang tối thui:

- Coi chừng bậc thang cuối, nó kêu cọt kẹt đó.

Harry xẹt ngang xẹt dọc căn phòng, gói ghém đồ đạc của nó và chuyển qua cửa sổ cho Ron. Rồi nó chạy lại phụ Fred và George khiêng cái rương lên cầu thang. Bỗng Harry nghe tiếng dượng Vernon ho.

Fred thở gấp bảo:

- Ráng tēm chút nữa. Đẩy mạnh một cái nữa...

Harry và George cùng kê vai đẩy chiếc rương, làm cho nó trượt qua cửa sổ vào trong xe. George nói nhỏ:

- Xong rồi! Đi thôi!

Nhưng Harry vừa trèo lên ngưỡng cửa sổ thì đột ngột vang lên một tiếng rúc to đằng sau lưng nó. Và liền theo đó là giọng như sấm rền của dượng Vernon:

- LẠI CON CÚ CHẾT TIỆT!

- Chết! Tôi quên bég mất con Hedwig!

Harry vừa nhảy trở vô phòng thì đèn hành lang bật sáng. Nó chụp cái lồng nhốt Hedwig, vọt ra cửa sổ, chui ra ngoài cho Ron. Vừa đúng lúc nó đang trèo lên nóc của cái tủ để leo qua cửa sổ, thì dượng Vernon giọng ầm ầm trên cánh cửa cái không khóa khiến cánh cửa bật tung ra.

Trong nửa giây, dượng Vernon đứng như trời trồng ở ngưỡng cửa; rồi dượng thốt lên một tiếng rống, nghe như tiếng trâu điên, và nhào vô Harry, tóm lấy cổ chân nó.

Ron, Fred và George vội nắm chặt tay Harry và gồng hết sức mình mà kéo.

Dượng Vernon rống:

- Petunia! Nó đang chạy trốn! NÓ ĐANG CHẠY TRỐN!

Nhưng mấy anh em nhà Weasley hè nhau kéo một cái mạnh đến nỗi chân của Harry trật ra khỏi bàn tay nắm của dượng Vernon – Harry đã vào được trong xe. Nó đóng mạnh cửa xe...

Ron kêu:

- Anh Fred, bỏ chân xuống!

Thế là chiếc xe phóng vút về phía mặt trăng.

Harry không thể nào tin được – nó đã tự do. Nó kéo kính cửa sổ xe xuống, làn gió đêm lùa qua mái tóc, và nó ngoái nhìn những mái nhà trên đường Privet Drive đang nhỏ lại. Dượng Vernon, dì Petunia và Dudley xúm xít đứng bên cửa sổ phòng ngủ của nó, sững sốt đến lặng câm.

Harry hét to:

- Hẹn gặp lại vào mùa hè tới!

Anh em nhà Weasley phá lên cười ngất và Harry ngồi ngay ngắn lại trên ghế, cười toét đến mang tai.

Nó nói với Ron:

- Thả Hedwig ra đi, nó có thể bay theo chúng ta mà. Lâu lắm rồi nó chẳng có dịp nào để vỗ cánh.

Hedwig hớn hở bay vèo ra cửa sổ xe để lướt theo bọn trẻ như một bóng ma.

George đưa cái kẹp tóc cho Ron mở cửa chuồng, và chỉ một lát sau, Hedwig hớn hở bay vèo ra cửa sổ xe để lướt theo bọn trẻ như một bóng ma.

Ron sốt ruột hỏi:

- Sao? Đầu đuôi câu chuyện ra sao hả, Harry?

Harry kể cho anh em nhà Weasley nghe chuyện Dobby, lời cảnh cáo mà con gia tinh ấy đưa ra cho Harry và vụ um sùm về cái bánh kem. Khi nó kể xong, mọi người im lặng một hồi lâu trong nỗi kinh hoàng.

Cuối cùng Fred nói:

- Đáng ngờ lắm.

George đồng ý:

- Nhất định là trò láo cá đây! Vậy là rốt cuộc đến tên của kẻ âm mưu làm những chuyện đó nó cũng không nói được à?

Harry nói:

- Em nghĩ nó không thể nói được. Em kể với anh rồi, cứ mỗi lần nó sắp sửa tiết lộ điều gì đó là nó lại động đầu vô tường.

Harry thấy Fred và George nhìn nhau. Nó hỏi:

- Bộ anh cho là nó lừa dối em hả?

Fred nói:

- Được rồi, tóm lại như vậy – những con gia tinh tự chúng nó cũng có phép màu, nhưng chúng không thể xài yêu thuật mà không được chủ cho phép. Anh đoán là có ai đó đã phái lão Dobby tới để cản trở việc em trở về trường Hogwarts. Chắc là trò đùa của ai đó. Em thử nghĩ xem ở trường có kẻ nào không ưa em không?

- Có.

Lập tức cả Harry và Ron cùng thốt lên. Harry giải thích:

- Draco Malfoy. Nó ghét em lắm.

George quay đầu lại:

- Draco Malfoy? Con của Lucius Malfoy à?

Harry đáp:

- Chắc vậy, cái họ đó không phổ biến lắm thì phải? Mà sao?

George nói:

- Anh có nghe ba nói về ông ta. Ông là người ủng hộ có thờ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Fred ngoảnh lại nhìn Harry và nói thêm:

- Và khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy biến đi, Lucius Malfoy bèn hồi chính, nói là mình không chú tâm theo kẻ ấy. Thúi hoắc... Ba cho là ông nằm trong vòng thân cận của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Trước đây Harry đã từng nghe đồn về gia đình Malfoy, nên những điều ấy không làm nó ngạc nhiên lắm. So với Malfoy thì Dudley đâm ra còn là một đứa trẻ tử tế, nhạy cảm, biết suy nghĩ. Harry nói:

- Không biết Malfoy có nuôi con gia tinh nào không?

Fred nói:

- Bất cứ ai sở hữu gia tinh cũng thuộc gia đình phù thủy danh giá lâu đời, giàu có.

George bổ sung:

- Ừ, má luôn ước ao chúng ta có một gia tinh để nó ủi quần áo cho chúng ta. Nhưng tất cả những gì nhà mình có chỉ là một con ma xó già lụ khụ đầy chí trên gác xép và cả đồng ma lùm ma bụi trốn khắp khu vườn. Những con gia tinh chỉ có trong những thái ấp cổ, lâu đài, hay những nơi đại loại như thế; em không mong tìm được một gia tinh nào ở nhà anh đâu...

Harry im lặng. Căn cứ vào sự kiện là Malfoy luôn luôn có cái thượng hạng của mọi thứ, thì gia đình nó hẳn là giàu nứt đổ đổ vách; Harry có thể hình dung cảnh Malfoy khệnh khạng đi quanh một cái dinh thự trong thái ấp rộng lớn, sai một tên đầy tớ trong nhà đi ngăn cản Harry trở lại học ở trường Hogwarts. Điều đó nghe hết sức phù hợp với những thứ mà Malfoy khoái làm. Chẳng lẽ Harry đã ngu ngốc đến mức thật thà tin gã Dobby?

Ron nói:

- Dù sao tụi này cũng rất hài lòng là đã đi đón bồ kịp. Mình thiệt tình hết sức lo lắng khi không nhận được hồi âm nào của bồ. Ban đầu mình tưởng đó là lỗi của Errol...

- Errol là ai?

- Con cú của tụi này. Nó cổ lỗ sĩ lắm rồi. Đây không phải là lần đầu tiên nó đưa thư không tới nơi. Thành ra mình thử mượn Hermes...

- Ai?

Fred đáp từ trên băng ghế trước:

- Con cú mà ba má mua cho anh Percy khi anh được làm Huynh trưởng đó!

Ron than:

- Nhưng anh Percy chẳng chịu cho mượn. Aùnh nói ảnh đang cần nó.

George trầm ngâm:

- Anh Percy cư xử rất quái dị suốt cả mùa hè này. Aùnh gửi đi rất nhiều thư rồi ảnh đóng cửa miết trong phòng... Nghĩa là, ảnh dành hơi nhiều thì giờ để đánh bóng cái huy hiệu Huynh trưởng... Fred, anh lái hơi xa về phía tây rồi đó!

George chỉ cái la bàn trên bảng đồng hồ. Fred xoay bánh lái. Harry hỏi:

- Vậy ba anh có biết anh lấy chiếc xe đi không?

- Ờ... không.

Ron nói:

- Tối nay ba bận làm việc. Hy vọng tụi mình có thể trở về nhà để xe an toàn mà không bị má phát hiện là tụi mình đã cỡi nó bay.

- Nhân tiện cho mình hỏi, ba của bạn làm gì ở Bộ Pháp Thuật vậy?

- Ba làm việc Ron cái sở chán nhất là SỞ DỪNG SAI CHẾ TÁC CỦA MUGGLE.

- Sở gì?

- Là cái sở chuyên lo về các thứ của dân Muggle chế tạo mà bị đem phù phép, phòng khi những thứ đó lọt vô nhà hay chợ của một Muggle nào đó. Thí dụ như năm ngoái, có một phù thủy già chết, bộ đồ trà của bà đem bán cho một tiệm đồ cổ. Thế rồi có một bà Muggle mua về nhà và pha trà mời bạn bè. Thiệt là một cơn ác mộng... Kỳ đó ba phải ở lại làm thêm giờ hết mấy tuần?

- Bộ xảy ra chuyện gì à?

- Cái bình trà dở hơi xịt nước trà nóng khắp nơi, làm cho một ông phải vô bệnh viện với cái gập đường kẹp dính vô mũi. Ba phát điên lên được – lúc đó trong sở chỉ có ba với một bác phù thủy già tên là Perkins – thế là hai người phải ếm bùa Nhớ với làm mấy việc đại loại như vậy để giải quyết công việc...

- Nhưng mà ba của bồ... Chiếc xe này...

Fred cười:

- Ừ, ba mê mọi thứ liên quan đến dân Muggle. Cái nhà kho của tụi này chứa đầy nhóc đồ Muggle. Ông tháo chúng ra, phù phép chúng, rồi ráp chúng lại. Nếu mà sở của ông khám xét nhà tụi này thì chắc ông phải bắt giam chính ông. Chuyện này làm má giận điên lên.

George dòm xuống qua tấm kính chắn gió, nói:

- Con đường chính kìa. Mười phút nữa tụi mình tới nơi... Vừa hay, trời bắt đầu sáng...

Một luồng sáng hồng nhạt rọi lên ở chân trời phía đông.

Fred hạ chiếc xe thấp xuống, Harry đã có thể nhìn thấy những thửa ruộng và những chòm cây. George nói:

- Mình còn cách làng không bao xa nữa. Đường Ottery ở Catchpole.

Chiếc xe bay thấp xuống hơn và thấp xuống nữa. Cái rìa của mặt trời đỏ rực bây giờ đã tỏa chiếu rạng rỡ qua hàng cây.

Fred nói:

- Chạm đất!

Với một cái nảy nhẹ, họ chạm mặt đất an toàn. Họ phải đáp xuống cạnh một nhà để xe xập xệ trong một cái sân nhỏ. Và lần đầu tiên, Harry nhìn thấy ngôi nhà của Ron.

... Một cái bảng cắm lệch trên mặt đất gần cổng ghi chữ: THE BURROW

Trông có vẻ như ngày xưa nó từng là một cái chuồng heo bằng đá rất lớn, nhưng sau được thêm vô chỗ này một phòng, chỗ kia một gian, cho đến khi thành nhiều tầng và xiêu vẹo như thể phải được chống đỡ bằng phép màu (mà, Harry tự nhủ, “dám thế lắm!”). Trên mái ngói đỏ nhô lên bốn hay năm cái ống khói. Một cái bảng cắm lệch trên mặt đất gần cổng ghi chữ: THE BURROW. Ngổn ngang trước cửa cái là những chiếc giày ống cao su và một cái vạc rất ư cũ kỹ. Trong sân có nhiều con gà nâu mập mạp đang bươi mồi.

Ron nói:

- Vậy đó! Không có chi nhiều.

Harry nghĩ đến ngôi nhà ở Privet Drive, vui vẻ nói:

- Tuyệt lắm!

Cả bọn đi ra khỏi xe. Fred nói:

- Bây giờ tụi mình lên lầu, hết sức êm nhé, và chờ cho tới khi má gọi xuống ăn sáng. Lúc đó, Ron, em mới phóng xuống cầu thang, “Má, coi ai đã tới đêm qua nè?”. Má sẽ hết sức vui mừng gặp lại Harry và không ai hơi đâu bận tâm chuyện chúng mình lái chiếc xe bay.

Ron nói:

- Đúng. Đi theo mình, Harry. Mình ngủ ở... ở gác thượng...

Nhưng mặt Ron chợt đổi màu xanh tái lét, mắt nó trợn trừng ngó căn nhà. Ba đứa kia xúm lại quanh nó.

Bà Weasley đang băng ngang qua sân, bước chân của bà làm gà què chạy tứ tán, và đối với một phụ nữ thấp người, tròn trĩnh, có gương mặt hiền hậu, thì việc bà trông hết sức giống như một con cọp nhe răng nhọn lúc này thật đáng đặc biệt chú ý.

Fred kêu:

- Á.

George nói:

- Thôi rồi.

Bà Weasley dừng lại trước mặt bọn trẻ, hai tay bà chống lên hông, ngó chăm chăm vào hết gương mặt tội lỗi này đến gương mặt tội lỗi khác. Bà đeo một cái tạp dề hoa và một cây đũa phép thò ra ở miệng túi tạp dề.

Bà nói:

- Thì ra!...

- Chào má!

George đáp bằng cái giọng mà rõ ràng nó tin là giọng của vui mừng thắng lợi.

Bà Weasley nói bằng giọng thì thầm chết người:

- Các con có biết là má lo lắng như thế nào không?

- Tụi con xin lỗi má, nhưng mà má thấy đó, tụi con phải...

Cả ba đứa con trai nhà Weasley đều cao hơn mẹ, nhưng chúng đều rụt đầu rụt cổ lại khi con giận của bà Weasley bùng nổ:

- Giường trống trơn! Chẳng có lấy một lời nhắn! Dám lấy xe hơi đi... Nhỡ đâu xảy ra tai nạn... Má lo phát điên lên... Các con có biết nghĩ tới má không?... Không, chưa bao giờ trong đời má... Cứ chờ ba chúng bay về... Mấy anh tụi bây, cả Bill, cả Charlie, cả Percy, không bao giờ làm khổ má như vậy.

Fred lầm bầm:

- Lại Huỳnh trưởng Percy!

Bà Weasley hét lên, chọc một ngón tay vào ngực Fred:

- CON MÀ HỌC ĐƯỢC một GÓC CỦA PERCY LÀ PHƯỚC ĐỨC RỒI BIẾT CHƯA! Con có biết là có thể đã bị tai nạn rồi không? Có thể đã bị nhìn thấy rồi không? Có thể làm cho ba con mất việc không?

Thời gian trôi qua nặng nề. Bà Weasley rầy la lũ con khản giọng rồi mới quay qua Harry, lúc này nó đã đứng lùi lại phía sau. Bà nói:

- Bác rất vui mừng được gặp con, Harry yêu dấu, con vô nhà và ăn sáng nhé!

Bà quay lưng bước vô nhà và Harry, lo lắng liếc nhìn Ron, thấy nó gật đầu, mới dám đi theo bà Weasley.

Nhà bếp nhỏ và hơi chật chội. Ở giữa phòng có một cái bàn bằng gỗ đã nhẵn bóng với mấy cái ghế chung quanh. Harry ngồi xuống mép một cái ghế và nhìn chung quanh. Hồi nào giờ nó chưa từng ở trong một ngôi nhà phù thủy.

Cái đồng hồ trên tường đối diện có một kim và không có số gì cả. Viền quanh mặt đồng hồ là những dòng chữ: Giờ pha trà, giờ cho gà ăn, và Trễ giờ rồi! Sách vở chồng chất ba lớp trên mặt lò sưởi, những cuốn sách có tựa như: "Éam bùa phô mai của chính mình", "Sự quyến rũ

của nghệ thuật nướng bánh”, và “Những bữa tiệc sẵn sàng trong một phút – đó là phép màu!” Và nếu lỗi tại Harry không lừa nó thì cái máy phát thanh gần chậu rửa chén vừa thông báo chương trình tiếp theo là: “Giờ Mê Hồn, với nữ ca sĩ phù thủy nổi tiếng: Celestina Warbeck”

Bà Weasley đang tất bật, nấu bữa ăn sáng mà không được chuyên chú lắm, vừa ném những cái nhìn giận dữ vô mấy đứa con trai, vừa ném những khúc xúc xích vô chảo, thỉnh thoảng bà lại lầm bầm những câu như: “Không biết tụi mày nghĩ cái gì?” và “Không bao giờ tin nổi...”

Trút vô đĩa của Harry tám hay chín khúc xúc xích, bà trấn an Harry:

- Bác không rầy con đâu, cưng. Bác trai và bác cũng luôn lo lắng cho con. Mới tối hôm qua hai bác vừa nói chuyện, hai bác tính đích thân đi đón con nếu đến thứ sáu mà con không viết thư trả lời Ron. Nhưng quả thực, (lúc này bà bỏ thêm vô đĩa nó ba cái trứng chiên) bay trên một cái xe bất hợp pháp ngang qua một nửa đất nước – thì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy các con...

Bà phẩy cây đũa phép một cách lơ là vào đồng đĩa trong chậu, đám đĩa này bèn tự rửa lấy chúng, va nhẹ vào nhau kêu lách cách.

Fred nói:

- Trời có mây, má à.

Bà Weasley nạt:

- Đang ăn thì ngậm miệng lại.

George bảo:

- Má biết không, họ bỏ đói Harry...

- Cả mày nữa!

Bà Weasley lại nạt, nhưng giọng có dịu đi ít nhiều và bà bắt đầu cắt bánh mì rồi quét bơ cho Harry.

Vào lúc đó trung tâm chú ý chuyển sang một nhân vật tóc đỏ bé bỏng trong chiếc áo ngủ dài; cô bé xuất hiện ở cửa nhà bếp, kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi lại chạy trở ra.

Ron nói nhỏ với Harry:

- Ginny đó, em gái mình. Suốt mùa hè nó chỉ nhắc đến bờ.

- Ừ, con nhỏ đang muốn xin chữ ký của em đó, Harry.

Fred vừa nói vừa nhe răng cười, nhưng bắt gặp ánh mắt của mẹ, nó bèn cụp mắt cúi mặt xuống cái đĩa của mình, không nói thêm lời nào nữa. Và cũng không có lời nào nữa được nói thêm cho đến khi bốn cái đĩa sạch bách, trong một thời gian ngắn đáng ngạc nhiên.

Cuối cùng Fred đặt dao nĩa xuống và ngáp:

- Chèn ơi! Một quá mạng. Con đi ngủ đây và...

Bà Weasley nói ngay:

- Con không được đi ngủ! Chuyện con thức suốt đêm là lỗi của con. Con phải ra vườn dọn dẹp ma lùm ma bụi cho má; chúng đầy nhóc lên ngoài đấy.

- Ôi, má...

Bà quay sang Ron và George:

- Hai đứa con cũng vậy.

Nhưng với Harry, bà nói:

- Con có thể đi ngủ, Harry, đâu phải con biểu tụi nó chở con bay trên chiếc xe thổ tả đó đâu!

Nhưng Harry cảm thấy hết sức tỉnh táo nên nói ngay:

- Thưa bác, cho con giúp Ron. Con chưa từng thấy dọn dẹp ma lùm ma bụi ra sao...

Bà Weasley nói:

- Con ngoan lắm, cưng à, nhưng mà đó là một công việc tẻ ngắt. Để coi, Lockhart nói gì về đề tài này...

Và từ trong cái đồng trên mặt lò sưởi, bà kéo ra một cuốn sách dày. George rên rĩ:

- Má ơi, tụi con biết cách dọn dẹp ma lùm ma bụi trong vườn mà...

Harry ngó cái bìa quyển sách trong tay bà Weasley. Hàng chữ vàng được viết bay bướm phía trên bìa sách là: "Hướng dẫn xử lý bọn phá hại vườn của Gilderoy Lockhart". Bìa trước có một tấm hình to tướng của một phù thủy rất đẹp trai với mái tóc vàng dọn sóng và đôi mắt sáng xanh lơ. Như thông thường trong thế giới phù thủy, người trong những tấm hình cử động được; ông phù thủy, mà Harry đoán là tác giả Gilderoy Lockhart, cứ nháy mắt một cách trơ trẽn với mọi người. Bà Weasley tươi cười với ông ta. Bà nói:

- Ôi, ông ấy thật tuyệt vời. Ông biết xử lý bọn phá hại vườn của ông, đây là một cuốn sách tuyệt vời...

Fred thì thầm nhưng nghe rất rõ:

- Má mê ông!

Hai má bà Weasley ửng hồng, bà nói:

- Fred, con đừng có khôi hài tầm bậy. Thôi được, nếu con tưởng mình biết rành hơn Lockhart, thì cứ đi mà tự làm lấy; và nếu má đi kiểm tra mà còn thấy một con ma lùm ma bụi nào trong vườn thì liệu hồn đó.

Anh em nhà Weasley lê bước ra ngoài, vừa ngáp vừa càu nhàu, Harry lẻo đẻo theo sau. Vườn rộng, và trong mắt Harry, đây mới đúng là một khu vườn. Gia đình Dursley chắc chắn là không thích kiểu này: đầy cỏ dại, cỏ dày không cắt xén, đầy những cây uốn éo dọc các bức

tường – những cây mà Harry chưa từng thấy ai trồng trong vườn hoa bao giờ, và có cả một cái ao xanh rì đầy nhái.

Khi băng qua bãi cỏ, Harry nói với Ron:

- Bạn biết không, dân Muggle cũng có ma lùm trong vườn.

Ron cúi gập người xuống, đút đầu vào một bụi hoa mẫu đơn, nói:

- Ừ, mình cũng có thấy mấy thứ mà họ gọi là ma lùm rồi, trông giống ông già Noel mập lùn nho nhỏ vác cái cần câu...

Có tiếng giầy giụa dũ dội, bụi hoa mẫu đơn rung mình, và Ron đứng thẳng lên. Nó cười khi:

- Đây là một con ma lùm.

Con ma lùm kêu la:

- Thả ta ra! Thả ta ra!

Chắc chắn con ma này không giống ông già Noel chút nào hết. Nó nhỏ nhưng trông dẻo dai, có một cái đầu hơi lắc lư y hệt một củ khoai tây. Ron nắm nó trong bàn tay và giang thẳng cánh tay ra vì nó cứ ra sức vùng vẫy, mấy cái chân đầy gai đá lung tung. Ron túm mắt cá chân của nó, chúc ngược nó xuống, rồi nói:

- Bỏ phải làm như vậy.

Ron giơ con ma lùm lên cao quá đầu (con ma vẫn la hét: Thả ta ra!) và bắt đầu quay nó như cao bồi quay thông lọng để quăng bắt bò rừng. Nhận thấy vẻ mặt sùng sốt của Harry, Ron nói thêm:

- Mình không làm nó bị thương đâu. Chỉ cần làm cho nó thật chóng mặt để không kiếm ra đường về lại động ma lùm thôi.

Ron buông chân con ma lùm ra, con ma ngay lập tức bay vút lên không trung khoảng sáu thước, rồi rớt một cái bịch xuống cánh đồng bên kia hàng giậu.

Fred nói:

- Tội không! Anh cá là con ma lùm của anh vắng xa hơn cả gốc cây đó.

Harry nhanh chóng hiểu là không nên quá thương xót những con ma lùm. Khi nó quyết định thả con ma lùm đầu tiên nó bắt được sang bên kia hàng giậu, thì con ma lùm, cảm nhận được sự mềm lòng của nó, đã cắm phập những cái răng sắc như dao lam của nó vào ngón tay Harry. Vất vả lắm nó mới hảy được con ma lùm ra, và khi đó thì...

- Chà, Harry... con đó vắng xa phải đến mười mấy thước...

Chẳng mấy chốc, bầu trời dày nghịt những con ma lùm bị quăng vun vút.

George nắm một lúc năm sáu con ma lùm, nói:

- Coi, tụi nó cũng không thông minh cho lắm. Vừa nghe có cuộc dọn dẹp ma lùm ma bụi trong vườn là chúng hè nhau thò đầu lên coi. Còn mình thì lại cứ đĩnh ninh chúng đã học khôn ra được mà trốn cho kỹ.

Chỉ một lát sau, bầy ma lùm ma bụi ở ngoài đồng bắt đầu bỏ đi thành hàng dài rời rạc, đôi vai nhỏ của chúng gù lên.

Khi nhìn theo chúng biến mất sau hàng giậu bên kia cánh đồng, Ron nói:

- Tụi nó sẽ trở lại. Tụi nó khoái ở đây lắm... Ba quá nường tay với chúng; ba nói tụi nó tức cười...

Đúng lúc đó, cửa cái đóng sầm. George kêu lên:

- Ba về! Ba đã về!

Chúng vội vã chạy qua sân trở vô nhà.

Ông Weasley đang ngồi thụp trong cái ghế ở nhà bếp, cặp kính đã gỡ ra và hai mắt ông nhắm nghiền. Ông là một người đàn ông gầy, sắp hói đầu, nhưng mớ tóc còn lại ít ỏi cũng đỏ hoe như tóc bất cứ đứa con nào của ông. Ông đang mặc áo chùng phù thủy màu xanh lá, tấm áo đầy bụi đường.

Ông lẩm bẩm:

- Thiệt là một đêm khủng khiếp!

Ông cầm ấm trà lên khi mọi người bắt đầu ngồi xuống quây quần chung quanh.

- Chín cuộc khám xét. Chín cuộc! Lão Mundungus Fletcher lại còn thử ếm bùa cho ba khi ba vừa quay lưng đi...

Ông Weasley hớp một ngụm trà lớn và thở dài.

- Tìm được gì không ba?

- Ba chỉ tịch thu được có vài cái chìa khóa co rút và một cái ấm ưa cần.

Ông ngáp:

- Có vài vụ khá bê bối, nhưng không ở trong sở của ba. Có mấy vụ truy tầm quá quái, Mortlake phải đi điều tra. May phước chuyện đó là của bên Ủy ban Bùa chú Thử nghiệm...

George hỏi:

- Ai mất công làm mấy cái chìa khóa co rút để làm gì vậy ba?

Ông Weasley thở dài:

- Chẳng qua hám lừa dân Muggle. Bán cho họ một cái chìa khóa mà nó cứ co rút lại cho đến khi không còn gì nữa, để tới khi họ cần thì tìm không ra... Dĩ nhiên, khó mà buộc tội được ai, vì không có dân Muggle nào lại nghĩ rằng chìa khóa của họ co rút lại được – họ cứ khẳng định là họ đánh mất chìa khóa thôi. Quỷ ma độ họ, họ cứ nhất quyết không chịu tin

vào ma thuật đi, trong khi ma thuật cứ xảy ra nhan nhản trước mắt... Nhưng có mấy thứ mà nhiều người trong chúng ta đem đi ếm bùa, các con không tin nổi đâu...

Bà Weasley xuất hiện, tay cầm một cây gậy dài như một thanh kiếm...

- NHƯ XE HƠI CHẴNG HẠN?

Bà Weasley xuất hiện, tay cầm một cây gậy dài như một thanh kiếm. Mắt ông Weasley mở bừng ra. Ông trợn mắt nhìn vợ với vẻ tội lỗi:

- X... xe hả, em yêu?

- Ừ, xe, anh Arthur.

Bà Weasley đáp, mắt bà sáng quắc.

- Thử tưởng tượng một phù thủy mua một chiếc xe hơi cũ kỹ rỉ sét, xong nói với vợ là ông chỉ muốn tháo nó ra xem nó hoạt động như thế nào, trong khi thực ra ông ấy ếm bùa cho nó bay.

Ông Weasley chớp chớp mắt.

- Chà, em yêu, anh nghĩ em sẽ nhận thấy rằng ông ta làm chuyện đó hoàn toàn hợp pháp. Ngay cả nếu như... ơ... nếu ông ta được nói thật với vợ thì ông có thể đã làm tốt hơn... Em sẽ thấy trong luật có chỗ sơ hở... Nếu ông ta không có ý định lái chiếc xe bay, thì việc trong nhà có một chiếc xe biết bay cũng không...

Bà Weasley la lên:

- Anh Arthur, khi anh viết cái luật đó, chắc anh đã chủ tâm chừa ra kẻ hở phải không? Có vậy anh mới có thể thực hiện được chuyện chấp vá ba mớ rác rưởi Muggle trong nhà kho của anh. Và xin thông báo cho anh hay, Harry đã đến đây, hồi sáng này, trên chính chiếc xe mà anh không có ý định bay ấy!

Ông Weasley ngơ ngác:

- Harry? Harry nào?

Ông nhìn quanh, thấy Harry, và nhảy dựng lên.

- Quý thần ơi! là Harry Potter hả? Rất mừng được gặp con. Ron đã kể cho gia đình bác nghe rất nhiều về...

Bà Weasley vẫn tiếp tục hét:

- Mấy đứa con trai anh lái chiếc xe bay ấy đến nhà Harry rồi trở về tối hôm qua đó! Anh nói sao về chuyện đó chứ hả?

Ông Weasley háo hức:

- Thực hả? Nó bay tốt không? Ba... ba muốn nói...

Ông lấp bấp khi mắt bà Weasley phát ra những tia sáng giận dữ.

- Rằng... rằng làm vậy là rất bậy, các con à... đúng là bậy quá...

Trong khi bà Weasley giận càn hông, Ron thì thầm với Harry:

- Cứ để hai ông bà giải quyết chuyện đó. Đi, mình chỉ cho bồ coi phòng ngủ của mình.

Hai đứa chuồn ra khỏi nhà bếp, đi xuống một hành lang hẹp, tới một cái cầu thang chông chênh. Cái cầu thang ngoằn ngoèo chạy khắp căn nhà. Trên tầng thứ ba, một cánh cửa hé mở. Harry bắt gặp một đôi mắt nâu sáng đang chăm chú nhìn nó, lập tức cánh cửa đóng sập lại.

Ron nói:

- Ginny đó. Bồ không biết thôi, con nhỏ mà mắc cỡ như vậy thì kỳ lạ hết sức. Thông thường có khi nào nó chịu im miệng đâu.

Hai đứa trèo lên thêm hai tầng nữa, rồi đến một cánh cửa tróc sơn có dính một tấm bảng nhỏ ghi PHÒNG CỦA RON.

Harry bước vào, đầu nó gần đụng cái trần nhà nghiêng nghiêng. Nó chớp mắt. Giống như đi vô một lò luyện kim: hầu như mọi thứ trong phòng Ron đều bị màu cam lẫn át dữ dội: khăn trải giường màu cam, tường màu cam, ngay cả cái trần nhà cũng màu cam. Rồi Harry nhận thấy Ron đã phủ kín gần hết từng phân giấy dán tường te tua bằng toàn những tấm áp phích của một nhóm bảy phù thủy nam và nữ, tất cả đều mặc áo chùng màu cam, cầm cán chổi, hăng hái vẫy tay.

Harry hỏi:

- Đội Quidditch của bạn hả?

Ron đáp, tay chỉ tấm khăn trải giường màu cam có trang trí hai chữ C vĩ đại màu đen và một trái đạn đại bác đang phóng nhanh:

- Đội Chudley Cannos. Đứng hàng thứ chín trong liên đoàn.

Những quyển sách thần chú của Ron bị thả bừa bãi vô góc phòng, kế bên đồng truyện tranh có vẻ đều có chung một tựa là Những cuộc phiêu lưu của Martin Miggs, gã Muggle điên. Cây đu phép của Ron gác trên miệng một cái bồn cá đầy nòng nọc đặt trên bệ cửa sổ, kế bên con chuột xám mập ú của nó, con Scabbers, con này đang ngủ thiếp đi trong một mảng nắng ấm.

Harry bước qua cái túi đựng bộ bài Tự Xáo ở trên sàn nhà và nhìn ra cái cửa sổ tí hon.

Nó có thể thấy ở cánh đồng xa xa phía dưới kia, một băng ma lùm đang lén lút chui qua hàng giậu nhà Weasley, từng con một. Rồi nó quay lại nhìn Ron, thằng bạn đang nhìn nó hơi căng thẳng, như đang chờ nghe ý kiến.

Ron nói nhanh:

- Nó hơi nhỏ. Không bằng căn phòng của bồ ở gia đình Muggle. Đã vậy mình lại ở ngay dưới chỗ của con ma xó trên tầng thượng; nó cứ nện mấy ống nước và rên rĩ hoài...

Nhưng Harry toét miệng cười nói:

- Đây là ngôi nhà đẹp nhất mà mình từng ở đấy!

Hai tai của Ron ửng hồng.